

Ο ΑΓΙΟΣ ΛΑΡΙΣΣΗΣ

Ο Σ. ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΛΑΡΙΣΣΗΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Εκ τῶν ὀλίγων Ἱεραρχῶν τοῦ Κράτους, οἱ ὅποιοι ἐξαίρουσιν ἀληθῶς καὶ τιμῶσι τὸν ἑλληνικὸν κλῆρον, λόγῳ μορφώσεως, ἤθους, χαρακτῆρος, αἰσθημάτων, δράσεως. Πρὸ μικροῦ συνεπλήρωσεν εἰκοσιπενταετίαν ἀπὸ τῆς εἰς τὸ ἱεραρχικὸν ἀξίωμα προχειρίσεώς του. Καὶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ γνωρίζομεν τοῖς ἀπανταχοῦ ἀναγνώσταις τοῦ «Ἡμερολογίου» τὴν σεβασμίαν αὐτοῦ φυσιογνωμίαν· ἐν γενικαῖς δὲ γραμμαῖς καὶ τὸν ἐνάρετον βίον του, ὅστις συνοψίζεται εἰς τοὺς δύο τούτους ὅρους: εὐποιία — καθῆκον. Ἐν, κατὰ τὴν ῥήτραν τοῦ Εὐαγγελίου, ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς εἶνε ὁ τιθέμενος τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν προβάτων, ἀναντιρρήτως ὁ Ἅγιος Λαρίσσης, ὁ μέχρι αὐτοθυσίας προκινδυνεύσας πολλάκις τοῦ ποιμνίου του, ὁ ποιμάνας καὶ ψυχαγωγήσας καὶ εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καθοδηγῶν αὐτὸ δι' ἔργων, διὰ νοουθεσίας, διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος, πρόκειται ὄντως τύπος ἀληθοῦς λειτουργοῦ τοῦ Ὑψίστου.

Ἐγεννήθη ἐν Καλύμνῳ τῷ 1844 ἐκ γονέων εὐσεβῶν, ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα παρὰ τῷ πεφημισμένῳ Ἱεροδιακόνῳ Ἱεζεκιήλ καὶ συνεπλήρωσε τὰς γυμνασιακὰς σπουδὰς ὑπὸ τὸν ἀείμνηστον Χορτάκη ἐν Ἀθήναις· μεθ' ὃ εἰσήχθη, ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν καὶ ἐγγύησιν τοῦ τότε Ἐπισκόπου Λέρου-Καλύμνου Ἰγνατίου, εἰς τὴν ἐν Χάλκῃ Θεολογικῇ Σχολῇ, ἐξ ἧς ἀποφοίτησεν ἀριστεύσας, γινόμενος διδάκτωρ τῆς Θεολογίας. Εἰκοσαέτης περίπου, ἐχειροτονήθη ἱεροδιάκονος κελεύσει τοῦ τότε πατριαρχεύοντος ἐν Κων)πόλει Σωφρονίου, τοῦ ὕστερον ἀνεληθόντος τὸν πατριαρχικὸν θρόνον Ἀλεξανδρείας. Παῖς ἔτι εἶχεν ἐπισπάσει τὴν ἰδιαιτέραν ἐκτίμησιν τῶν περὶ αὐτὸν διὰ τε τὴν χρηστότητα, τὴν εὐφυίαν καὶ τὸ σεμνὸν τοῦ ἤθους. Διό, ἓνα μόλις μῆνα ἀπὸ τῆς ἀποφοιτήσεώς του ἐκ Χάλκης προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Κρήτης Μελετίου ὡς ἱεροκλήρυξ ἐν Χανίοις. Δεχθεὶς εἶτα τὴν θέσιν ἑλληνοδιδασκάλου ἐν Ἡρακλείῳ ἐχειροτονήθη πρεσβύτερος καὶ ἀρχιμανδρίτης ἐν ἡλικίᾳ μόλις εἰκοσιπέντε ἐτῶν. Μετὰ πενταετῆ αὐτόθι διαμονήν, κληθεὶς ἐσπευσμένως παρὰ τοῦ ἀπὸ Βάρνης τότε γενομένου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, βραδύτερον δὲ

Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', παρ' οὗ ἐξαιρετικῆς ἀπήλauen εὐνοίας, ἐχειροτονήθη ὑπ' αὐτοῦ Ἐπίσκοπος Ἱερισσοῦ καὶ ἀγίου Ὁρους, νεώτατος ἔτι. καὶ μόλις τριακονταετής· τῷ 1877 ἐξελέγη παμφησεὶ καὶ μετετέθη εἰς τὴν χηρεύουσαν ἐπισκοπὴν Πλαταμῶνος. Ὡς τοιοῦτος δὲ ἠτύχησε νὰ δεξιωθῆ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1881 τὸν πρῶτον Ἑλληνικὸν στρατὸν τῆς κατοχῆς τὸν μεταβαίοντα ὅπως καταλάβῃ τὸ ὑπὸ τῆς Βερολινείου συνθήκης ἐπιδικασθὲν τῇ Ἑλλάδι τμήμα τῆς Θεσσαλίας. Τὸ ἐπόμενον ἔτος ἐκλήθη ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Τρικούπη εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐν Ἀθήναις Ἐκκλησιαστικῆς Ριζαρείου Σχολῆς, ἐξ ἧς παραιτηθεὶς ἐπανῆλθε τῷ 1883 εἰς τὴν ἐπισκοπὴν του. Τῷ 1900 ἀνηγορεύθη μητροπολίτης Λαρίσσης, διατελεῖ δὲ ἀπὸ διετίας μέλος διακεκριμένον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος.

Τοιοῦτος ἐν συνόψει ὁ ἱερατικὸς βίος τοῦ διαπρεποῦς κληρικοῦ. Ἄλλ' ὅ,τι ἰδίως δεόν νὰ ἐξαρθῆ εἶναι τὰ σπάνια ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα αὐτοῦ. Ἐν μέσῳ πλείστων δοκιμασιῶν καὶ κινδύνων, οὓς διῆλθεν, οὐδέποτε ἀπέβαλε τὸ θάρρος καὶ τὴν πίστιν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν ἀγαθότητα τῆς θείας προνοίας. Ὅταν τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1877, στίφη Γκέκιδων λυμαινομένων τὴν Θεσσαλίαν περιεκύκλωσαν τὴν ἐν Ραψάνῃ ἐπισκοπὴν του πρὸς ἀρπαγὴν καὶ λεηλασίαν, ὁ ἀτρόμητος ἱεράρχης δὲν ἀπώλεσε τὸ ψυχικόν του θάρρος ἀλλ' ἀντιτάξας βίαν κατὰ τῆς βίας ἔτρεψεν αὐτοὺς εἰς φυγὴν, διασώσας οὕτω καὶ ἑαυτὸν καὶ τὴν ἐπισκοπὴν. Κατὰ τὴν Θεσσαλικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1878, ὑποστάς, ὡς εἰκός, μυρίας κακουχίας, ἀπώλεσε καὶ σύμπασαν τὴν περιουσίαν, ἣν διὰ μακρῶν οἰκονομιῶν εἶχε σχηματίσει, ἀλλ' ὅμως διετήρησεν ἀμείωτον τὴν γαλήνην τῆς ψυχῆς καὶ τὸ σθένος τοῦ χαρακτῆρος. Τὸ ἀκόλουθον ἔτος, ἡ Τουρκικὴ κυβέρνησις ἀδυνατοῦσα νὰ ἐξοντώσῃ ἄλλως τὰς ἐκ τοῦ ἐπαναστατικοῦ ἐκείνου κινήματος δημιουργηθείσας ληστρικὰς συμμορίας ὑπὸ τοὺς διαβοήτους ληστάρχους Καλόγηρον, Καταρραχιᾶν, Κατζάραν καὶ ἄλλους, γνωρίζουσα δὲ πῦθόν σεβασμὸν καὶ ἀγάπην καὶ ἐμπιστοσύνην ἐξήσκει ἐφ' ὅλου τοῦ χριστιανικοῦ πληθυσμοῦ Θεσσαλίας ὁ σεβάσμιος Ἐπίσκοπος Πλαταμῶνος, ἐπέβαλεν αὐτῷ ὅπως συναθροίσῃ τοὺς λησταντάρτας ἐν Λεπτοκαρυᾷ τοῦ Ὀλύμπου, ἐπὶ τῇ ψευδεῖ ὑποσχέσει ὅτι· θὰ τοῖς δοθῆ ἀμνηστία, εἰν καταθέσωσι τὰ ὄπλα. Καὶ ἡ δολιότης ἡ τουρκικὴ πράγματι θὰ ἐπετύγγανεν καὶ οἱ ἐκεῖ συναθροισθέντες εἰς τὸ κέλευσμα τοῦ πνευματικοῦ ἀρχηγοῦ θὰ συγκατεστρέφοντο μετ' αὐτοῦ, εἰν ἡ ψυχραιμία, ἡ ἐτοιμότης καὶ ὁ ἠρωϊσμός τοῦ γενναίου κληρικοῦ δὲν ἐματαίου τὸ σατανικὸν ἐκεῖνο σχέδιον.

Θὰ ἦτο ἀδύνατον εἰς τὰ στενὰ ὧδε ὅρια τοῦ Ἡμερολογίου νὰ ἐνδιατρίψῃ τις ἀφηγούμενος τὰς ἀλλεπαλλήλους δοκιμασίας καὶ τὰς ἐνέδρας καὶ τὰς κατὰ τῆς ζωῆς του ἀποπειράς, ἃς διῆλθε πολλάκις ὁ ὑπὲρ τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος ἀμυνόμενος ἱεράρχης, χωρὶς νὰ ἀποβάλῃ τὴν γαλήνην τῆς συνειδήσεως καὶ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπην. Αὐτὴν δὲ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν πίστιν καὶ τὴν πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καθῆκον ἔφεσιν, δὲν ἔπαυσεν ἀνέκαθεν νὰ ἐμπνέῃ πολλαχῶς εἰς τὸ ἀγαπητόν του ποίμνιον, συμβουλεύων, ψυχαγωγῶν ἐπ' ἄμβωνος, προτρέπων δι' ἔργων καὶ λόγων, πρωτίστως δὲ διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος. Δικαίως ὅθεν οἱ Θεσσαλοὶ περιέπουσι τὸν σεβασμιώτατον ἱεράρχην των δι' ἀμερίστου ἀγάπης, θὰ

ἦτο δὲ ἀληθῶς εὐτυχὲς τὸ Κράτος, ἐὰν εἶχε νὰ ἐπιδείξῃ παρομοίους κληρικούς τῆς περιωπῆς, τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἀγαθοποιῶν δράσεως τοῦ ἁγίου Λαρίσσης.

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ

Φίλτατε κ. Σκόκε,

Ἡ Γαλλικὴ Κωμῶδιᾶ εἶναι γνωστὸν ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἑορτῶν τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως ἔδωκε καὶ φιλολογικὰς τριαύτας, αἱ ὁποῖαι ἐπέτυχον θαυμασίως. Μία τριαύτη πρωῒνῃ ἑορτῇ ἀφιέρωθη εἰς τοὺς ποιητὰς τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως, τῶν ὁποίων ἔργα τινὰ ἀνεγνώσθησαν ἢ ἐψάλησαν. Τοιοῦτο εἶναι καὶ τὸ κάτωθι χαρίεν ποιημάτιον τοῦ Fabre D' Eglantine, ψαλὲν ὑπὸ τῆς Κας Ἀμὲλ καὶ τοῦ ὁποίου τὴν μετάφρασιν ἐφιλοτέχνησα χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου σου.

Ἐν Σερίφῳ τῇ 10 Σεπτεμβρίου 1900.

A. Γ.

Βοσκοπούλα, βρέχει ἡ ἡμέρα,
 Τὸ κοπάδι σου ἐμπρός!
 Πᾶμε στὴ καλύβα πέρα,
 Τρέχα, ἀκόμη εἶνε καιρός·
 Ἄπ' τὰ δένδρα μὲ μεγάλη
 Τὸ νερὸ τρέχει βοή·
 Νά, μᾶς φθάνει ἀνεμοζάλη,
 Νά, ποῦ λάμπει ἡ ἀστραπή!

Τὴ βροντὴ ἀκοῦς, παρθένα;
 Ἔρχεται μ' ὄρμη ἐδώ·
 Ἔλα δὴ κοντὰ σὲ μένα
 Νὰ σωθῆς ἀπ' τὸ κακό.
 Νά, ἡ καλύβη ἡ δική μου,
 Νά, ποῦ ἔρχονται μὲ βιά
 Ἡ μητέρα κ' ἡ ἀδελφή μου
 Νὰ μανδρίσουνε τ' ἀρνιά.